

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 maja 2021 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa P. S. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S. o zapłatę - zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.614,35 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 21 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona pozwaną, zaskarżając je w części, tj. ponad kwotę 2.790 zł oraz w zakresie odsetek powyżej tej kwoty, a także w zakresie zasądzonych kosztów. Przedmiotowemu rozstrzygnięciu, skarżący zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności naruszenie przepisu:

- art 233 § 1 k.p.c. przez:

brak wszechstronnej oceny dowodów, przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i wyprowadzenie z zebranego materiału dowodowego wniosków logicznie nieprawidłowych i niewynikających z tego materiału lub sprzecznych z materiałem dowodowym,

oparcie zaskarżonego wyroku wyłącznie na niczym nieudowodnionym stanowisku strony powodowej, podczas gdy wszechstronne rozważenie materiału dowodowego powinno prowadzić do wniosku, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy roszczenie powoda zostało zaspokojone w toku postępowania likwidacyjnego,

nieuzasadnione niedopuszczenie i nieprzeprowadzenie dowodów zawnioskowanych przez pozwaną, a niezbędnych do ustalenia stanu faktycznego sprawy i wydania prawidłowego orzeczenia,

brak odniesienia Sądu do złożonej poszkodowanemu propozycji bezgotówkowego najmu pojazdu zastępczego na warunkach korzystniejszych od propozycji powodowej spółki,

całkowite przerzucenie na stronę pozwaną obowiązku dowodowego z art. 6 k.c. pomimo, iż to strona powodowa wywodzi skutki prawne z wysnuwanych przez siebie twierdzeń i uznanie przez Sąd za udowodnione zastosowanych w przedmiotowej sprawie zawyżonych czasookresu i stawek najmu pojazdu zastępczego, pomimo, nieprzedstawienia przez powoda jakichkolwiek dowodów uzasadniających te okoliczności – poza własnym interesem ekonomicznym powoda.

- art 217 § 1 k.p.c. przez nieuwzględnienie okoliczności wskazanych przez pozwaną w odpowiedzi na pozew oraz dowodów na uzasadnienie wniosków powoływanych przez pozwaną dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej.

Pozwany podniósł również zarzut nierozpoznania istoty sprawy skutkujący koniecznością przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji zgodnie z treścią art. 386 § 4 k.p.c.

Skarżący wniósł jednocześnie o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez oddalenie powództwa ponad kwotę 2.790 zł wraz z odsetkami;
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu;

3. uchylenie wyroku i przekazanie w uchylonym zakresie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi do ponownego rozpoznania – w razie nieuwzględnienia wniosku jak w pkt 1 oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania prowadzonego na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego.

Powód ustosunkował się do treści wywiedzionej apelacji, wnosząc o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz, kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Okręgowy podziela dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, które stanowiły również podstawę do orzekania w postępowaniu apelacyjnym.

Istota niniejszego sporu oparta jest w całości o problematykę stawek najmu pojazdu zastępczego, przy czym apelujący nie neguje konieczność najmu za okres 55 dni, kwestionując jednak przyjętą przez Sąd stawkę dzienną w kwocie 279 zł netto.

Przystępując do zbadania zarzutów wywiedzionej przez pozwanego apelacji, wskazać należy, że nie miał racji skarżący zarzucając Sądowi pierwszej instancji naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Przypomnienia wymaga, że organ procesowy ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego, wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Przepisy proceduralne gwarantują przy tym, że ocena sędziowska nie może być nacechowana swoistą dowolnością. Unormowanie art. 233 § 1 przy uwzględnieniu unormowania art. 327¹ § 1 k.p.c. nakłada bowiem na sąd orzekający następujące obowiązki: wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, skonkretyzowania okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów mających znaczenie dla oceny mocy dowodowej, oraz wskazania jednoznacznego kryterium oraz argumentacji pozwalającej na weryfikację poczynionej oceny w przedmiocie uznania dowodu za wiarygodny bądź jego zdyskwalifikowanie, a ostatecznie – odzwierciedlenia w treści uzasadnienia orzeczenia dowodów, na których sąd się oparł i przyczyn odmowy wiarygodności innym zebranych materiałom. Reasumując, swobodna ocena dowodów skorelowana jest z wymaganiami płynącymi z przepisów prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia i poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i, ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Ustalenia faktyczne dokonane na podstawie tak ocenionych dowodów nie mogą wykazywać błędów faktycznych, tzn. nie mogą być sprzeczne z treścią dowodów, jak i logicznych (błędności rozumowania i wnioskowania) (wyr. SA w Szczecinie z 20.11.2007 r., III AUa 598/07, niepubl.). Jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Powyższe rozumieć należy więc w ten sposób, że zarzut naruszenia swobodnej oceny dowodów, może być uznany za prawidłowy wówczas, gdy sąd orzekający wywiedzie wnioski całkowicie sprzeczne z doświadczeniem życiowym, czy też zasadami logicznego rozumowania.

Wbrew stanowisku skarżącego, zarzut podniesiony przez pozwanego nie mógł zostać uwzględniony przez Sąd drugiej instancji. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, postępując w zgodzie ze wskazówkami wynikającymi z art. 233 § 1 k.p.c. Skuteczne zakwestionowanie prawidłowości przeprowadzonego postępowania dowodowego wymaga wskazania przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu, określenie, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając, względnie stwierdzenie, iż sąd pierwszej instancji rażąco naruszył zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Apelujący nie sprostął temu obowiązkowi, wskazując wyłącznie ogólnie, że Sąd Rejonowy zaniechał dokonania wszechstronnej

oceny dowodów, przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów i wyprowadził ze zgromadzonego materiału dowodowego wnioski logicznie nieprawidłowe względnie sprzeczne z nim.

Nie miał racji skarżący również w kontekście zarzutu oparcia się przy wyrokowaniu przez Sąd na nieudowodnionym stanowisku strony powodowej, podczas gdy wszechstronne rozważenie materiału powinno doprowadzić do wniosku, iż roszczenie powoda zostało zaspokojone w toku postępowania likwidacyjnego. Pomijając bowiem wyżej przywołane wymogi płynące z art. 233 k.p.c., a niezrealizowane również w tym wypadku przez pozwanego, to mimo wszystko zauważyć należy, że sam fakt wyciągnięcia przez Sąd wniosków odmiennych, niż te wysnute przez stronę skarżącą, nie są wystarczającą przesłanką do skutecznego zakwestionowania wyroku, dopóki te są spójne, logiczne i odpowiadające doświadczeniu życiowemu.

Sąd Okręgowy podziela argumentację Sądu Rejonowego w zakresie przyjętej stawki oraz uznanego okresu najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego A. B.. Pozwany w apelacji ostatecznie nie kwestionuje okresu najmu pojazdy zastępczego. Sąd Rejonowy przyjął, że okres usprawiedliwionego najmu pojazdu trwał 55 dni, zatem od dnia wypadku do dnia 18 grudnia 2019 roku. Zauważyć również należy, że wbrew temu, co twierdzi skarżący, że Sąd I instancji odniósł się w sposób adekwatny do faktu wystąpienia względem poszkodowanego z propozycją najmu bezgotówkowego. Sąd Rejonowy zauważył, że skarżący wystąpił z taką propozycją, jednakże poszkodowany nie miał obowiązku z niej skorzystać. Ostatecznie nie miał również racji skarżący w kontekście obarczenia go obowiązkiem dowodowym, o którym mowa w art. 6 k.c., co miało skutkować uznaniem za udowodnione zastosowanych stawek oraz przyznaniem racji w zakresie czasu najmu pojazdu zastępczego. W tym kontekście decydujące znaczenie ma jednakże to, że pozwany przyznał rynkowy charakter stawki, za którą poszkodowany wynajął pojazd zastępczy, a skoro tak, to okoliczność ta nie wymagała dowodu.

Jeżeli chodzi o zarzut oparcia zaskarżonego wyroku wyłącznie na niczym nieudowodnionym stanowisku strony powodowej, podczas gdy wszechstronne rozważenie materiału dowodowego powinno prowadzić do wniosku, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy, roszczenie powoda zostało zaspokojone w toku postępowania likwidacyjnego, to w cenie Sądu Okręgowego tak postawiony zarzut, wskazuje na niekonsekwencję apelującego i pozostaje w sprzeczności z zakresem zaskarżenia. Pozwany zaskarżył wyrok w części, a z treści zarzutu wynika, że roszczenie zostało zaspokojone w całości w postępowaniu likwidacyjnym.

Odniesienia się wymaga również zarzut naruszenia art. 217 § 1 k.p.c. Punkt wyjścia do tych rozważań stanowi fakt, iż przepis ten został uchylony na mocy nowelizacji Kodeksu Postępowania Cywilnego z dnia 7 listopada 2019 roku. Przywołane unormowanie stanowiło, że strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej.

W aktualnym brzmieniu regulacja ta została przeniesiona do art. 205¹² k.p.c., zgodnie z którym „Jeżeli wyznaczono posiedzenie przygotowawcze, strona może przytaczać twierdzenia i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej do chwili zatwierdzenia planu rozprawy. Twierdzenia i dowody zgłoszone po zatwierdzeniu planu rozprawy podlegają pominięciu, chyba że strona uprawdopodobni, że ich powołanie nie było możliwe albo potrzeba ich powołania wynikła później. Jeżeli nie zarządzono przeprowadzenia posiedzenia przygotowawczego, strona może przytaczać twierdzenia i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej aż do zamknięcia rozprawy, z zastrzeżeniem niekorzystnych skutków, które według przepisów kodeksu mogą dla niej wyniknąć z działania na zwłokę lub niezastosowania się do zarządzeń przewodniczącego i postanowień sądu”.

Skarżący upatrywał naruszenia wskazanej regulacji w nieuwzględnieniu okoliczności wskazanych przez pozwaną dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Kluczowym jest jednak zauważenie, że twierdzenia i dowody na ich potwierdzenie przywołane przez skarżącego, nie były istotne dla postępowania. Sąd Rejonowy przedstawił w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku trafną argumentację dla decyzji w przedmiocie pominięcia dowodów z opinii biegłego oraz dokumentu z opinii biegłego sporządzonej dla potrzeb innego postępowania. Zauważyć należy, że w gestii sądu orzekającego pozostaje ostateczna decyzja, co do przeprowadzenia poszczególnych dowodów. Sąd ten nie

jest zobowiązany do przeprowadzenia wszystkich przywołanych dowodów. Jego zadaniem jest dokonanie oceny, jakie znaczenie procesowe ma każdy z wnioskowanych środków. W tym miejscu przypomnieć trzeba, że zgodnie z art. 227 k.p.c., przedmiotem dowodu mogą być tylko te okoliczności, które mają dla sprawy istotne znaczenie. Sąd Rejonowy w szczególności oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej sporządzonej na potrzeby innego postępowania, z uwagi na jego nieprzydatność w realiach przedmiotowej sprawy. Każdy stan faktyczny wymaga indywidualnego podejścia do problematyki z nim związanej, bowiem w gruncie rzeczy mimo nierzadko występujących analogii, to każdy z nich charakteryzują również okoliczności o zindywidualizowanym charakterze, które powinny być uwzględnione przez Sąd orzekający. Również ten zarzut pozwanego uznać zatem należało za chybiony.

Reasumując, wobec bezzasadności zarzutów apelacji podlegała ona oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.. Stanowią one wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powoda, ustalonego na podstawie §10 ust. 1 pkt 1) w zw. § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.).